

har viist sig utilstrækkelig saaledes, at man trængte til at forhøje Straffene; men det har man ikke i mindste Maade kunnet eftervise, ja, jeg tør sige, end ikke paasta. Det erede Medlem fra Odense (Koch) havde i saa Henseende en eiendommelig Argumentation, han sagde nemlig, at det var hans Overbevisning, at Forfalskning af Levnetsmidler bestandig foretoges i større og større Maalestok, og støttet paa denne Overbevisning, som han kaldte en Kjendsgjerning, mente han, at man burde forhøje Straffene, idet han deri saae et Bevis for, at det var nødvendigt. Jeg behøver vel ikke at sige, at det erede Medlems Overbevisning, naar han ikke har Andet at nævne af positivt Materiale, ikke i den Forstand her kan være Tale om, kan fungere som Kjendsgjerning. Den meget erede Minister gif en anden Bet. Jeg gjengiver ikke Ordene, men jeg tror at gjengive Lanken rigtig, naar jeg siger, at den gif ud paa, at man mange Gange ikke behøvede statistisk Materiale for at spørge, om der skal foreskrives Straffe, naar der var Tale om, at man skulde foreskrive en Straf for Bedrageri. Dersom man var ved at longive paa dette Omraade, forlangte man ikke først statistiske Oplysninger, om der havde fundet Bedragerier Sted, for at faae at vide, at det var nødvendigt at foreskrive Straf for disse. Ja, den Bemærkning er fuldkommen rigtig, men det forekommer mig ikke, at den her er treffende. Thi Spørgsmaalet er ikke, om vi overhoved skulde foreskrive Straf for Forfalskning af Levnetsmidler, men Spørgsmaalet er, om vi skulde gaa til at forhøje de Straffe, vi allerede have, og der gaar det, saaledes som det vil gaa med Bedrageristraffe i Almindelighed; dersom Ministeren kommer her og foreslaar Forandringer i Straffeloven, som i det Hele taget har høje Bedrageristraffe, ville vi være berettigede til at spørge: Hvorfor, af hvilke Grunde, af hvilke Aarsager har det da viist sig nødvendigt? Det Samme gjælder her. Der er nogle mindre Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke jeg anerkjender, at den erede Minister har viist stor Imødekommen. Jeg skal saaledes nævne vort Vndringsforslag til § 23. Der anerkjendte den meget erede Minister, og det Samme gjorde det erede Medlem fra Odense igaar, at det var en Selvsølge og ikke kunde være anderledes, end at den Sigtede maatte kunne fordre Afgang til, at den Del af Prøven, der var overladt ham, bliver underkastet en Undersøgelse af Laboratoriet, saasnart han tror, at det er af Interesse for at bevise hans Uskyld. Der er blevet spurgt, hvorvidt der kan tilstedes Private Afgang til Laboratoriet. Dertil vil jeg sige, at det altid har været vor Mening, og jeg tror ogsaa, at jeg meget tydeligt har udtrykt det, at en saadan Afgang for Private maa staa i sidste Række af Laboratoriets Arbejder. Jeg udtalte mig i mit Foredrag iforgaars saavel imod, at der gaves en saadan Afgang til Laboratoriet,

som at det benyttedes til Reklame, ligesom jeg ogsaa udtalte mig imod, at ved en saadan Afgang skulde kunne etableres en Konkurrence med alt bestaaende private kemiske Anstalter, men jeg tror dog tillige at kunne sige, at, hvis det er rigtigt, at den Sigtede bør have en Ret til at faae sin Del af Prøven underkastet en Undersøgelse af Laboratoriet til sin Betyggelse, saa kan der ogsaa være Spørgsmaal, om den, der paastaar sig forurettet og tror, at han kan bevise det, ikke i det Mindste i et vist Omfang kan tilstedes Afgang i saa Henseende. Dette er imidlertid et Punkt, om hvilket jeg i det Væsentlige deler den Mening, som er udtalt af den erede Minister, at det ikke er saa særdeles essentielt, og det blive vi vistnok let enige om. Med Hensyn til vort Vndringsforslag under Nr. 26 havde den erede Minister egentlig ikke noget Principielt at indvende derimod og var endog enig i det Punkt, som udgjør Vndringsforslagets sidste Del, nemlig Laboratoriets Forpligtelse til at gjøre Indberetning til Sundhedskollegiet i visse Tilfælde og Forpligtelsen for Sundhedskollegiet til atter at gjøre Indberetning til Justitsministeren. Men den høitærede Justitsminister, og det Samme gjælder om det erede Medlem for Odense (Koch), kunde ikke forstaa, hvad vi egentlig tilføjede med de Ord i Forslaget under Nr. 26, hvor vi udtalte og altsaa foreslaa som Lov, at det paahviler Laboratoriet saa vidt muligt at holde Die med og ubforffe, hvorvidt med Hensyn til de i § 1 nævnte Gjenstande nye Indpatningsmaader eller Indførelsen og Anvendelsen af for Befolkningens Sundhed farlige Stoffer maatte vinde Indgang. Den erede Minister udtalte sig saaledes, at Laboratoriets Embedsmænd dog ikke kunde løbe omkring for at faae saadant Noget at vide. Det er en Selvsølge. Jeg tror at kunne sige, at de Videnskabsmænd, som staa i Spidsen for et saadant Laboratorium, kunne ikke blive staaende paa det Standpunkt i Videnskaben, hvorpaa de stode, den Gang de fik Ansættelsen, men maa følge med deres Videnskab, maa i det Hele være fortrolige med, hvad der paa dette Omraade passerer omkring i Verden. Hvad det angaar at ubforffe, hvad der passerer i det Land, som de nærmest ere fattede til at vaage over og fungere i paa det Omraade, som der her er Tale om, har jo Laboratoriet hele Politiet til sin Disposition. Dets Embedsmænd behøve i Sandhed ikke at løbe omkring og ubtage Prøver. De kunne sige til Politiet: Tag Prøver her og der, tag Prøverne paa den og den Maade, og tag dem af de og de Ting, og vær Oder saaledes og saaledes ad dermed, og send det saa Altsammen ind til os. De have, kunde jeg næsten sige, en Tjener paa hver Finger, saa at det let bliver dem muligt at holde Die med, hvad der passerer. Naar saa Materialet kommer ind, bliver det Laboratoriets Sag at bearbejde det og deraf ublede og ubdrage Resul-